

Пообіднього суботнього дня середини жовтня, Ларрі Містері прошттовхувався крізь море парасольок, що враз розкрилися по всій вулиці, тільки-но на землю впали перші краплі дощу. За якусь мить дощ перетворився на зливу, а Лондон — на сіре, похмуре та брудне місто з часів романів Діккенса.

Худий і кістлявий, наче тараня, чотирнадцятирічний Ларрі не надто вирізнявся б серед однолітків, якби не його вибір майбутньої професії. Він навчався в школі детективів

і таємних агентів, хоча всім казав, начебто вивчає інтерактивний курс маркетингу.

Правду знали тільки найближчі родичі, і серед них була Агата Містері, його талановита кузина.

— Ох, перепрошую! — вибачився Ларрі перед дамою, що завмерла перед вітриною крамниці перук.

Він випадково вибив їй із рук замшевий ридикюль, що впав у каламутну калюжу. Ларрі підняв мокру торбинку, швидко обтрусив її від багна, і, ніяково всміхаючись, повернув дамі:

— Ось, прошу! Вона тепер знову як нова!

Майбутній детектив квапливо рушив далі, не зважаючи на обурливі коментарі за спиною.

У боулінг-клубі на Гастінгс-стрит на нього чекали друзі, а стрілки годинника показували, що він уже спізнюється на двадцять хвилин.

Ларрі Містері, як зазвичай, злегковажив. Цього разу — прогнозом погоди. Прокинувся він дуже пізно. Під музику в стилі реп він

поснідав холодною піцою, полінувавшись бодай розігріти її, і вийшов на вулицю зі свого помешкання на мансарді Бейкер-Пелес, навіть не поцікавившись наперед, яка за вікном погода.

Непростима помилка для корінного лондонця.

Злива заскочила його зненацька. Спершу юнак намагався сховатися під навісом крамниці, сподіваючись на те, що дощ пройде швиденько й надворі знову розпогодиться. Але з неба лило як із коновки, а Ларрі не міг гаяти часу. Він припустив

бігцем, зупиняючись тільки на пішохідних переходах на жвавих лондонських перехрестях. Сердешний хлопчина змок до рубця.

Ось уже й Ричмонд-авеню, до місця зустрічі залишається лише три квартали. На світлофорі горить червоне світло.

Захеканий Ларрі обперся об ковану металеву огорожу. Друзі, мабуть, уже давно тренуються перед традиційним суботнім змаганням... Але чому вони досі не зателефонували до нього, не запитали, куди він подівся?

З думкою про спізнення Ларрі пополотнів.

— Тільки не це! — простогнав він, стримовано понишпоривши в кишенях джинсів. Порожньо, окрім кількох монеток. Він доторкнувся до нагрудного чохла, у якому зберігав свій неоціненний пристрій.

Чохол видавався підозріло легким. Надміру легким.

У ньому Ларрі теж не знайшов того, чого шукав.

— Куди я його подів? Куди? — вигукував Ларрі.

Серце його шалено калатало.